

kvarteringsbyrden maa kunne fordeles noget mere, saa at den ikke bliver saa overordentlig stor for Beboerne af Frederiksborg Amt i flere Kommuner. Jeg skal indskrænke mig til at omtale disse faa Kommuner, hvor jeg er saa godt kendt, jeg skal ikke komme ind paa at omtale Forholdene andre Steder, da det allerede er berørt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds, som formodentlig ogsaa fra Beboerne af sin Valgkreds har faaet Anmodning om at fremdrage denne Sag. Jeg skal nu ikke, da vi have haft saa mange og lange Forhandlinger i flere Dage, komme ind paa flere Sager, men skal indskrænke mig hertil, idet jeg gentager, at jeg har det Haab, at den højtærede Minister vil tage dette Spørgsmaal under velvillig Overvejelse og snarest muligt foretage en Forandring, saa at ogsaa andre Egne kunne faa disse Indkvarteringer, og at disse ikke udelukkende skulle hvile paa Beboerne i enkelte Sogne, som Tilfældet nu i flere Aar har været. Jeg skal begrænse mig hertil, jeg finder ikke Anledning til at komme ind paa andre Spørgsmaal for Øjeblikket.

**Berntsen:** Den politiske Situation, hvori vi nu befinde os her, udmærker sig just ikke ved nogen høj Grad af Klarhed. Selv efter at man har drøftet Finansloven en halv Snes Dage og har haft Lejlighed til at høre ikke blot de forskellige Ministre udtale sig, men ogsaa de ledende Ordførere for det ledende Parti her i Tinget, mindes man det gamle Ordsprog, der lyder saaledes: „Gud ske Lov for saa vidt! sagde Konen, men da vidste hun ikke, hvor hun var“; thi der er næppe nogen, der i dette Øjeblik er sikker paa, hvor man glider hen i den nærmeste Fremtid, politisk talt. Der er imidlertid under denne ellers i og for sig taagede Situation et Lyspunkt, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa, og det er den glædelige Fremgang, for ikke at sige Sejr, som Forhandlingspolitikken har vundet i dette Land. Nu ere alle varme Venner af at følge Forhandlingspolitikken; ikke blot de højtærede Ministre, men Flertallet og Mindretallene i Salen, ja selv Socialdemokratiet brænder jo af Iver efter at være med i den saglige Forhandling. Men trods denne Forhandlingsiver, der tilmed har fundet et saa — om jeg maa bruge det Udtryk — moderat Udslag i den ærede Ordførers Mund, idet han udtalte, at Flertallet endogsaa vilde være tilfreds med smaa Fremskridt, naar man ikke kunde faa de store; naar blot de

Fremskridt man fik, gik i den rigtige Retning — trods al den Forhandlingsvenlighed er der en mærkkelig Mistillid til, hvad der skal komme ud af det hele; man venten sig kun smaa Resultater trods al den Forhandlingsvenlighed, der er til alle Sider. Det forstaaer jeg ikke rigtig: Forhandlingspolitikken har aldrig haft saa gunstige Vilkaar at leve og arbejde under som i dette Øjeblik. Vi staa ikke over for Provisorier, vi staa tilmed over for en Regering, der erklærer sig villig til at forhandle med Flertallet, vi staa ikke over for Mindretal, der ville spænde Ben for Flertallet, alt synes lagt til Rette for at faa et frugtbart Arbejde som Udslag af den Forhandlingsvillighed, der er til alle Sider. Man har sagt: ja, den sidste Samling i en Valgperiode er ikke heldig; den fører sjældent til gode Resultater. Jeg véd ikke hvorfor. Man mener maaske, at Rigsdagsmanden er for optaget af at lægge al Ting til Rette for de kommende Valg; men det forekommer mig, at dersom vi Rigsdagsmænd ville vælges igen — og det ville vel de fleste af os — saa kan man ikke gøre noget klogere end at arbejde af al Kraft paa, at man i den sidste Samling faar saadanne Resultater, at man kan komme ud til Vælgerne til Foraaret med begge Hænder fulde af gode Love. Jeg er da vis paa, at vi blive modtagne med stor Velvilje, medens det er mere tvivlsomt, naar man kommer med Papirskurven fuld af en hel Mængde Lovforslag, der ikke have ført til andet end til akademiske Debatter uden noget positivt og virkeligt Resultat. Den højtærede Konseilspræsident udtalte i det Føreløbe, han holdt for Tinget forleden Dag, at dette Ministerium ikke havde noget Reformprogram, og at Ministeriet i og for sig ikke brød sig om at have et større Program; thi de store Programmer førte let paa den ene Side til store Forventninger og paa den anden Side til store Skuffelser. Den Dag, den højtærede Konseilspræsident udtalte dette, at Ministeriet i og for sig ikke interesserede sig for et Program, har den højtærede Konseilspræsident gjort Røgning uden sin Krigsminister; thi Dagen efter mødte den højtærede Krigsminister med et meget stort, omfattende Program, ganske vist et militært Program. Det var med synlig Glæde, at den højtærede Minister tog Anledning til at fremdrage og præcisere dette sit militære Program for os; det var ikke et nyt Program, det er er jo det militære Program, som den tidligere Kultusminister, Kammerherre Jakob Scavenius rejser rundt